

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **JUDr. J. V.**, zast. JUDr. Irenou Benešovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Anglická 28 proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Praha 1, Národní třída 16, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Praha 1, Školská 12, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2005, č. j. 7 Ca 11/2004 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyni **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaná jako stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory (dále též „ČAK“) ze dne 30. 8. 2002., sp. zn. K 87/95, jímž byla žalobkyně uznána vinnou kárným proviněním podle § 25 odst. 1 zákona č. 128/1990 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“), věc jí byla vrácena k dalšímu řízení a současně jí bylo uloženo uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4650 Kč. Městský soud v napadeném rozsudku vyšel z názoru, že rozhodnutí žalované o kárném proviněním bylo již dříve zrušeno rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2001, č. j. 7 A 27/99 - 30, a to z důvodu nerespektování závazného právního názoru vysloveného Vrchním soudem v Praze v předchozím rozsudku ze dne 30. 6. 1998,

č. j. 7 A 194/1995 - 33. Žalovaná navzdory vázanosti právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku ohledně posouzení charakteru skutečností, které byly advokátkou oznámeny policii ve věci její klientky, dospěla k jinému právnímu závěru; proto městský soud její rozhodnutí jako nezákonné zrušil.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že městský soud její rozhodnutí zrušil, aniž se zabýval věcnou stránkou jednání žalobkyně. Vrchní soud v Praze v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 29. 11. 2001 vycházel z ust. § 19 zákona o advokacii, ovšem v jednání žalobkyně neshledal přímou souvislost s poskytováním právní pomoci, a tedy ani porušení povinnosti mlčenlivosti. Zákon ovšem nevyžadoval souvislost přímou, a pokud tento pojem v textu zákona nebyl, vycházel soud z jiného textu zákona. Nemohlo se ani jednat o výklad zákona, neboť takový výklad by byl nepřípustně zužující. Povinnost mlčenlivosti je základem důvěry klienta v advokáta a důvěry veřejnosti ve výkon advokacie – tuto povinnost nelze omezovat zužujícím výkladem ani přidáním slov do textu zákona. Stěžovatelka na tuto skutečnost v řízení soud výslovně a obsáhle upozornila, ten se však jejími námitkami nezabýval a dokonce uvedl, že tak činit ani nehodlá. Přitom v kárném rozhodnutí bylo přesvědčivě zdůvodněno, že žalobkyně zneužila informace získané v souvislosti s výkonem advokacie i že se nejednalo o tvrzené splnění oznamovací povinnosti. Městský soud tak zrušujícím rozhodnutím ukládá stěžovatelce nové rozhodnutí respektující závazný právní názor soudu a přehlíží, že tak kárný senát již řádně učinil a svůj závěr i postup přesvědčivě zdůvodnil.

V další části kasační stížnosti stěžovatelka obsáhle zdůvodňuje svůj nárok na náhradu nákladů řízení, aniž konkrétně vytýká městskému soudu pochybení v této části výroku. Poukazuje na skutečnost, že náhrada nákladů soudního řízení jí obvykle nebývá soudem přiznána s poukazem na její kvalifikovanost obhájit své zájmy. Je však názoru, že každý subjekt má právo na advokátní zastoupení, neboť pro řízení není rozhodná pouze otázka vzdělání, ale hrají roli i souvislosti širší. Nejen fyzická, ale i právnická osoba má potřebu advokátního zastoupení, i když v ní jsou osoby s právnickým vzděláním; upření nároku by se tak stalo diskriminačním. Česká advokátní komora sdružuje několik tisíc právníků, ti jsou ovšem pouze zapsáni v seznamu komorou vedeném, nejsou jejími členy ani pracovníky - nelze je tedy k zastupování určit. Ani u funkcionářů nelze dovodit, který z nich má povinnost před soudem jednat, sami mají vlastní pracovní povinnosti a navíc nejsou při vedení sporu vázáni tak, jako zástupce na základě plné moci. Proto nelze považovat náklady vynaložené právnickou osobou, v jejímž seznamu jsou zapsáni advokáti, za nedůvodné. To odpovídá i zásadě rovnosti účastníků řízení před soudem, která se týká jejich postavení v celém řízení.

Stěžovatelka proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku městského soudu a uložení náhrady nákladů řízení žalobkyni, a to za řízení před Městským soudem v Praze i před Nejvyšším správním soudem.

Žalobkyně nevyužila možnosti vyjádření ke kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatelka důvody kasační stížnosti výslovně nepodřadila důvodům uvedeným v § 103 odst. 1 s. ř. s. Podle jejich obsahu namítá zřejmě důvody odpovídající písm. d) cit.

ustanovení, tedy vadu řízení před soudem, spočívající v tom, že městský soud žalobu neposoudil věcně a své rozhodnutí opřel jen o porušení vázanosti právním názorem soudu podle § 250r občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002. Polemiku stěžovatelky s právním názorem na povinnost mlčenlivosti a zákonné podmínky jejího porušení nelze považovat za kasační námitku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť soud, jehož rozhodnutí kasační stížnost napadá, tento právní názor nevyslovil, jen na něj poukázal jako na závazný právní názor vyslovený Vrchním soudem v Praze v předchozím zrušujícím rozsudku.

K této námitce ze spisů stěžovatele a soudu vyplynuly následující rozhodné skutečnosti :

České advokátní komoře podala dne 20. 2. 1995 stížnost I. M. a uvedla v ní, že JUDr. M. (pozn. soudu: žalobkyně, nyní V.), která je přítelkyní její matky J. T., tuto naváděla k únosu nezl. syna P. R. a obě její děti naváděla k výpovědi proti rodičům ve snaze získat je do babiččiny výchovy. JUDr. M. se dokonce aktivně podílela na únosu nezletilého P. a poté na ni podala trestní oznámení. Přitom byla v té době její právní zástupkyní. Plnou moc jí sice vypověděla, ale učinila tak ve stejný den, kdy advokátka podala trestní oznámení – tedy o tom ještě nevěděla. JUDr. M. v písemném vyjádření ke stížnosti ze dne 8. 3. 1995 uvedla, že I. M. zastupovala, ovšem sama zastupování ukončila 7. 2. 1995, dalšího dne jí bylo doručeno odvolání plné moci ze strany klientky. Zastoupení se týkalo výživného pro nezl. syna P. Odmítla tvrzení o navádění J. T. k únosu dítěte a popřela tvrzení o součinnosti při únosu, mj. poukazem na neexistenci označeného automobilu, s nímž měla na skutku participovat. V dalším podání uvedla, že paní T. je její sousedkou a běžně se stýkají. Dne 12. 7. 1995 byla podána na žalobkyni kárná žaloba proto, že dne 6. 2. 1995 učinila proti své klientce trestní oznámení na Policii ČR a přitom vypovídala i o skutečnostech, o nichž se dozvěděla v souvislosti s výkonem advokacie. Při jednání kárného senátu dne 20. 10. 1995 žalobkyně uvedla, že uznává, že se dopustila kolizního jednání, a to pod vlivem matky své klientky, která ji upozorňovala na týrání dítěte, a také pod vlivem konfliktu, jemuž byla přítomna

Rozhodnutím kárného senátu ČAK ze dne 20. 10. 1995 byla žalobkyně uznána vinnou porušením povinností vyplývajících z ust. § 14 a § 19 odst. 1 zákona o advokacii a podle § 25 odst. 1 písm. c) téhož zákona jí bylo uloženo kárné opatření - vyškrtnutí ze seznamu advokátů na dobu tří měsíců. Dne 6. 12. 1995 byl žalované doručen dopis Jaroslavy Tomešové, v němž uvedla, že její dcera spolu se současným druhem děti dlouhodobě bili a nezl. P. z toho měl psychické problémy. Jednání JUDr. M. vedlo k jeho záchraně. Dále poukázala na neuspořádaný život své dcery a její nečestné skutky. Proti kárnému rozhodnutí žalobkyně podala odvolání k Vrchnímu soudu v Praze; uvedla, že výslech na policii byl důsledkem přítomnosti konfliktu mezi matkou její klientky a druhem její klientky ohledně nepřiměřeného trestání nezletilého dítěte v rodině klientky. Podotkla, že dítě bylo následně umístěno do diagnostického ústavu a posléze svěřeno do výchovy babičce.

Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 6. 1998, č. j. 7 A 194/1995 - 33 zrušil rozhodnutí kárného senátu ČAK ze dne 20. 10. 1995 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vrchní soud zpochybnil závěr, že došlo k porušení povinností stanovených zákonem o advokacii, neboť skutečnosti, které žalobkyně uvedla při výslechu na policii, nezískala od své klientky, ale od její matky, s níž se znala jako se sousedkou a s níž se takto i stýkala. Kárnému

rozhodnutí dále soud vytkl, že řádně nevážilo povinnost advokáta překazit spáchání trestného činu ve smyslu § 167 trestního zákona.

Při jednání kárného senátu dne 20. 11. 1998 žalobkyně uvedla, že informace o nepřiměřeném trestání nezl. dětí její klientky, zejména syna P., se dozvěděla jednak od matky klientky, jednak přímo od dětí při soukromé návštěvě. Při jednání 29. 1. 1999 kárný senát konstatoval obsah přípisu Okresního státního zastupitelství Mladá Boleslav ze dne 11. 1. 1999 a usnesení PČR - Obvodního oddělení Mnichovo Hradiště ze dne 26. 10. 1995 o odložení oznámení o údajném trestném činu podle § 215 tr. zák. Zástupkyně žalobkyně poukázala na znalecký posudek nasvědčující nepřiměřenému trestání dětí v rodině klientky. Ve spise je založen rozsudek Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 24. 8. 1995, č. j. P- 154/93-194, o svěření nezl. P. R. do výchovy babičky J. T., z důvodů je mj. patrné, že nezletilý byl na základě předběžného opatření dne 7. 2. 1995 umístěn do Dětského diagnostického ústavu v D. Ze zprávy Okresního státního zastupitelství Mladá Boleslav ze dne 11. 1. 1999 vyplývá, že trestní oznámení bylo prošetřováno a věc byla usnesením policejního orgánu ze dne 26. 10. 1995 odložena podle § 159 odst. 1 tr. řádu. Spis obsahuje usnesení PČR - Obvodní oddělení Mnichovo Hradiště ze dne 26. 10. 1995 o odložení trestního oznámení ve věci únosu nezl. P. R. Ve spise je rovněž založena kopie protokolu o výslechu JUDr. M. ze dne 6. 2. 1955, při kterém uvedla, že zastupuje paní M., zná se s její matkou a opakovaně od ní slyšela, že děti jsou v rodině její dcery nepřiměřeně trestány, dcera také nešla s nezl. P. k lékaři a když jej tam odvedla babička, zjistilo se, že má akutní zápal slepého střeva, a musel být operován. Od dětí slyšela totéž, včetně toho, že mívají hlad. Informovala orgán péče o dítě, který provádí šetření a který jí doporučil podat trestní oznámení.

Rozhodnutím kárného senátu ze dne 29. 1. 1999 byla žalobkyně opětovně uznána vinnou porušením povinností vyplývajících z ust. § 14 a § 19 odst. 1 zákona o advokacii a podle § 25 odst. 1 písm. c) téhož zákona jí bylo uloženo kárné opatření - vyškrtnutí ze seznamu advokátů na dobu tří měsíců. V dalším odvolání podaném k Vrchnímu soudu v Praze žalobkyně zdůraznila, že informace, které sdělila policii, nezískala od své klientky, ale od její matky jako od své známé a domnívala se, že se jedná o trestný čin, a její snahou bylo zabránit týrání dítěte.

Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 11. 2001, č. j. 7 A 27/99 - 30, i toto rozhodnutí kárného senátu zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Shrnul doplnění řízení provedené kárným senátem s tím, že se tento nevypořádal se zjištěnými skutečnostmi. Ve vztahu k výjimce z povinnosti mlčenlivosti soud zdůraznil, že skutečnost nezhájení trestního stíhání neznámá, že zde nebylo důvodné podezření. Žalobkyně měla konkrétní informace nasvědčující týrání dětí, a to jak od dětí, tak od jejich babičky a od lékaře, a že nakonec nedošlo k trestnímu stíhání, neznámá, že v době, kdy vypovídala, nemohla mít snahu zabránit páčání trestného činu. Zastupování klientky se týkalo výživného a není zřejmé, že by informace, které sdělila policii, získala právě v souvislosti s tímto zastoupením. V obou případech žalovaná podle názoru vrchního soudu řádně nerespektovala právní názor vyjádřený v předchozím zrušujícím rozsudku, což vedlo k opětovnému zrušení kárného postihu. V dalším řízení před kárným senátem žalobkyně sdělila, že o skutečnostech, o nichž vypovídala, se nedozvěděla v souvislosti s výkonem advokacie a že měla zákonnou povinnost překazit spáchání trestného činu.

Kárný senát při jednání dne 30. 8. 2002 konstatoval obsah spisu a rozhodl opět shodně o vině i o kárném opatření. V důvodech kárný senát uvedl, že je povinností advokáta chránit práva a oprávněné zájmy klienta a zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s výkonem advokacie. Povinnost mlčenlivosti je prolomena pouze povinností přezkoušet trestný čin. Kárný senát se zaměřil na zkoumání těchto podmínek s ohledem na pokyny vrchního soudu ve zrušujícím rozhodnutí a konstatoval, že „při veškeré úctě, kterou má vůči soudům, se po objektivním zhodnocení všech provedených důkazů nemohl ztotožnit s naznačenými závěry vrchního soudu v kasačním rozhodnutí“. Poukázal na specifický vztah advokáta a klienta, kdy ani informace získané od jiných osob nesmí advokát zneužít vůči svému klientovi. V daném případě se jednalo o klientku, zastoupení trvalo a důsledky jednání advokátky mohly klientku poškodit - to je v rozporu s ust. § 14 zákona o advokacii. Skutečnosti oznámené polici je třeba v daném případě považovat za skutečnosti zjištěné v souvislosti s výkonem advokacie ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o advokacii. Advokátka zastupovala I. M., ale zastoupení zprostředkovala její matka, s tou také advokátka projednávala postup ve věci výživného. Klientský spis také kontaktům přímo s klientkou nenasvědčuje. Dozvěděla-li se advokátka v souvislosti se zastoupením projednávaným s matkou klientky i jiné skutečnosti, nelze než konstatovat, že se tak dozvěděla v souvislosti se zastupováním. Sama to také původně uznala, její další výpovědi je pak třeba považovat za čistě účelové. Pokud jde o výjimku z povinnosti mlčenlivosti, uzavřel kárný senát, že nebezpečí ospravedlňující porušení této povinnosti v daném případě dáno nebylo. Advokátka vycházela z obecných stesků své přítelkyně na dceru, s níž soupeřila o přízeň nezletilých dětí a s níž nevycházela dobře. S ohledem na vzdělání a zkušenosti advokátky nelze akceptovat taková ojedinělá a neověřená tvrzení jako důvod pro zvolený postup, nehledě k tomu, že některé z těchto poznatků měla získat již v r. 1994 – s klientkou o tom však nikdy nehovořila ani neukončila její zastupování. Veškerá podezření se také při šetření nepotvrdila a oznámení bylo shledáno nedůvodným. Proto kárný senát uznal advokátku vinnou kárným proviněním a uložil jí přiměřené kárné opatření. Žalobkyně opět podala odvolání k Vrchnímu soudu v Praze, opřené o tvrzené nerespektování závazného právního názoru soudu.

V důsledku změny právní úpravy správního soudnictví o tomto odvolání rozhodoval Městský soud v Praze jako o žalobě (§ 129 odst. 2 s. ř. s.). Řízení o přezkoumání rozhodnutí ve správním soudnictví před účinností soudního řádu správního i po ní má řadu shodných zásad – mezi ně patří i zásada dispoziční. V době podání odvolání byl navrhovatel povinen podle § 249 odst. 2, § 250l odst. 2 o. s. ř. soustředit v návrhu skutkové a právní výtky proti napadenému rozhodnutí (k tomu srovnej např. rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 161/99) a tímto vymezením byl soud při jeho přezkoumání vázán. Stejně tomu tak je i dnes v řízení žalobním podle § 71, 75 s. ř. s. Zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu, byl ten v novém projednání vázán právním názorem soudu (§ 250r o. s. ř.). Žalobkyně v odvolání (žalobě) podaném proti poslednímu rozhodnutí o kárném provinění výslovně a jedině namítla, že se kárná komise ČAK neřídila pokyny a právními názory vyslovenými vrchním soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 29. 11. 2001, č. j. 7 A 27/99 - 30, a to zejména, že při hodnocení souvislosti oznámených skutečností s výkonem advokacie a při hodnocení okolností, které ji k podání oznámení na policii vedly, nevezala v úvahu obsah znaleckého posudku, který byl důvodem pro svěřením nezletilému P. do výchovy babičky, ani skutečnost, že v den, kdy oznámení podala, nezletilý utekl z domova a došlo ke konfliktu mezi ním a jeho nevlastním otcem.

Městský soud v Praze byl tak povinen zkoumat napadené rozhodnutí stěžovatelky jen z hlediska, zda byl dodržen závazný právní názor či nikoliv. Porušení závazného právního názoru je důvodem ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí. Závazným právním názorem je třeba rozumět názor vyslovený soudem jako důvod kasace správního rozhodnutí, případně právní názor hodnotící důvodnost odvolací (žalobní) námitky. Vázanost není bezvýjimečná. Může být prolomena změnou právního předpisu nebo novými skutkovými zjištěními, která vylučují právní závěry soudem závazně určené. V daném případě sice byl vydán nový zákon o advokacii - č. 85/1996 Sb., ovšem podle jeho ust. § 62 odst. 3 se řízení zahájené přede dnem jeho účinnosti dokončí podle stávajících předpisů. Pokud jde o nové skutečnosti, které by mohly být důvodem pro změnu náhledu na právní posouzení věci, nebylo řízení po předchozím zrušení rozhodnutí o kárném provinění nijak zásadně doplňováno. K věci se pouze písemně vyjádřila zástupkyně žalobkyně, a to obdobně jako při předchozím jednání, a byl konstatován obsah stížnostního spisu, veškerá vyjádření obviněné, zápisy z předchozích jednání a doklady ve spise obsažené. Nejen z tohoto výčtu obsaženého v zápise kárného senátu, ale i ze tří soudu předložených spisů je zřejmé, že žalovaná neprováděla žádné doplnění dokazování a neprovedla žádný důkaz, který by neměla k dispozici při rozhodnutí předchozím, a který by tak nemohl vzít v úvahu vrchní soud při svém rozhodování. V daném případě proto nebyly dány žádné důvody umožňující žalované odchýlit se od závazného právního názoru vysloveného vrchním soudem, a je tedy třeba dále vážít jen to, zda tento závazný právní názor byl respektován.

Právní názor byl Vrchním soudem v Praze vysloven opakovaně ke dvěma právním otázkám podstatným pro posouzení porušení povinnosti mlčenlivosti, a to k otázce získání vědomostí o skutečnostech oznámených žalobkyní policii a k otázce výjimky z povinnosti mlčenlivosti, šlo-li o povinnost oznámit trestný čin.

Podle § 14 zákona o advokacii byl advokát povinen chránit práva a oprávněné zájmy klienta a podle § 19 odst. 1 téhož zákona byl povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s výkonem advokacie, podle odst. 2 téhož ustanovení se povinnost mlčenlivosti nevztahovala na případy zákonem uložené povinnosti překazit spáchání trestného činu. Tato povinnost se podle § 167 odst. 1 tr. zákona týkala i případů hodnověrné vědomosti o páčání trestného činu týrání svěřené osoby podle § 215 tr. zákona. Tedy i při nenaplnění jen jedné z podmínek (nezískání informací v souvislosti se zastupováním, nevyločení oznamovací povinnosti) by kárný postih nebyl možný.

V prvním zrušujícím rozsudku (ze dne 30. 6. 1998, č. j. 7 A 194/1995 - 33) vrchní soud k těmto otázkám vyslovil, že rozhodné skutečnosti nezískala žalobkyně v přímé souvislosti se zastupováním své klientky, ale od její matky, a to mimo rámec jednání o zastupování její dcery. Užil-li soud pojmu „přímá souvislost“ neučinil tak v rámci citace zákona, ale v rámci hodnocení vztahu matky klientky a advokátky. Závěr kárného rozhodnutí označil soud za neodpovídající zjištěným skutkovým okolnostem. Ve vztahu k výjimce z povinnosti mlčenlivosti soud uvedl, že nebylo nijak hodnoceno, zda se jednalo o oznámení trestného činu, ať spáchaného či hrozícího, tedy, že rozhodnutí právní úvahu v tomto směru postrádá. V rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2001, č. j. 7 A 27/99 - 30, bylo blíže popsáno, jakým způsobem žalobkyně nabyla vědomost o chování k dětem v rodině klientky a jaké podklady měla žalovaná k dispozici, s tím, že závazný názor soudu vyslovený v předchozím rozhodnutí respektován nebyl, neboť potřebná souvislost s výkonem advokacie prokázána nebyla. Ve vztahu k hodnocení, zda se nejednalo o výjimku z povinnosti mlčenlivosti (a jen zde měl žalovaný prostor pro vlastní a nové hodnocení, neboť předchozím

rozsudkem mu byl vytknut jeho nedostatek), soud uvedl, že informace žalobkyně o bití dětí byly konkrétní, opakované, z různých zdrojů, měla informace i o špatném psychickém stavu nezl. P. a o opomenutí matky při zajištění zdravotní péče o něho. Soud vytkl, že kárný orgán vycházel pouze z toho, že trestní oznámení bylo odloženo, a vůbec nepřihlédl k tomu, že veškeré informace odůvodňovaly podezření z páchaní trestného činu. Navíc soud zmínil pochybnost o tom, zda pro porušení povinností podle § 14 zákona o advokacii byla podána kárná žaloba. Tímto rozsudkem vrchní soud jednak zopakoval svůj právní názor týkající se získání informací oznámených polici s tím, že nebyl respektován jím dříve vyslovený právní názor, jednak vyslovil nový, přesnější právní názor týkající se posouzení podmínek pro výjimku z povinností mlčenlivosti.

Žádný z těchto právních názorů stěžovatelkou respektován nebyl, ani to netvrdí, jen poukazuje na skutečnost, že vrchní soud ve svých závěrech pochybil a že jeho poslední rozhodnutí se plně vypořádává se všemi podmínkami nezbytnými ke kárnému postihu. Jak však bylo výše uvedeno nerespektování závazného právního názoru by mohlo být akceptováno jen za podmínky nových, dříve neznámých, skutkových zjištěných. Ta však dána nejsou, stěžovatelka pouze důkladněji propracovala své původní právní názory a polemizovala s názorem vrchního soudu. K nepřipustnosti takového postupu lze poukázat na názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, zveřejněném ve Sb. NSS pod č. 442/2005, podle něhož *nerespektovali správní orgán právní názor soudu, podle něhož ze skutkového stavu – jak byl ve správním řízení zjištěn – nevyplývalo, že by se účastník správního řízení dopustil vytykaného jednání, a bez doplnění dokazování se v nově vydaném rozhodnutí omezil toliko na polemiku s názorem soudu, je takové rozhodnutí nezákonné.*

Za tohoto stavu, kdy úkolem městského soudu bylo v mezích odvolání (žaloby) posoudit dodržení závazného právního názoru, nelze než konstatovat, že závazný právní názor stěžovatelkou respektován nebyl a městský soud se nemohl zabývat věcnými námitkami uplatněnými ve vyjádření k žalobě.

Obtížně lze vážit námitku týkající se nákladů řízení. Soudní řád správní vylučuje kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení (§ 104 odst. 2), tedy posouzení nákladů řízení soudem není samo o sobě důvodem ke kasaci rozhodnutí krajského soudu. To ovšem neznamená, že by při úspěšné kasační stížnosti nebylo rozhodováno i o výroku o nákladech řízení - nové rozhodnutí o nákladech řízení pak ale přísluší krajskému soudu znovu jednajícím o věci samé. V dané věci nelze navíc přehlédnout, že stěžovatelka obhájí svůj nárok na náhradu nákladů řízení obecně bez ohledu na úspěch v řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), neboť v tom byla úspěšná žalobkyně. Proti tomu, že žalobkyni byl přiznán nárok na úhradu advokátního zastoupení, stěžovatelka nebrojí, naopak poukazuje na skutečnost, že i právnicky vzdělaná osoba by měla mít možnost advokátního zastoupení a s tím spojené náhrady nákladů. Z této námitky tak nelze pro stěžovatelku ničeho vytěžit.

Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze napadeným rozhodnutím neporušil zákon, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V kasačním řízení stěžovatelka úspěšná nebyla, podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve vztahu k úspěšné žalobkyni vychází výrok ze skutečnosti, že jí s tímto řízením náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu